

2019. február 24.

Nyíregyháza

Istentisztelet

„¹Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. ²Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, ³akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az Úr hirdetett először? Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, ⁴Isten pedig velük együtt tett bizonyoságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.” Zsid 2,1-4

Drága Testvérek!

A mögöttünk lévő vasárnapkal, hetvened vasárnapjával elkezdődött a böjti időszakra való hangolódás. Ennek a három vasárnapnak (hetvened, hatvanad, ötvened vasárnapja) Ágendánk azt a címe adja: „*Böjt felé igaz megtéréssel*”. Mind a liturgiánk, mind a Szentírás komoly hangsúlyt fektet a megtérésre, a bűnbá-

natra. Központi gondolatként újra és újra előkerül az ember életrendezése az Igéhez való igazodás, éppen ezért ennek a mai vasárnapnak azt a címet adták: „*Siketségből az Ige hallására!*” János evangéliumában úgy fogalmaz Jézus: „⁹**A bűn az, hogy nem hisznek én bennem**” Jn 16,9. Ebben a lelki siketségben születünk. Nem értjük Isten Igéjét, nem hiszünk az Isten Szavának és ez a lelki siketség a hitetlenségben mutatkozik meg. Egyszer valaki – aki már évek óta járt gyülekezetbe, és hallgatta az igehirdetéseket – eljutott egy csendeshétre és ott átadta az életét az Úrnak, hitrejutott, megtért, megértette, hogy Jézus Krisztus őerte is meghalt és elfogadta a bűneire a bocsánatot. Amikor hazament a gyülekezetébe és hallgatta már megtérten az igehirdetést, az istentisztelet után odament a lelkészhez és azt mondta neki: „*Tiszteletes úr! Olyan világosan és egyértelműen prédikált a megtérésről, az új életről, Jézus Krisztus szabadításáról.*” Mire a lelkész azt válaszolta: „*Úgy látom csendeshéten volt és megtért, mert nem az én prédikációim változtak, hanem az ön élete változott meg és nyílt meg a lelki füle!*” Miért? Mert egyszer csak megszűnt az a lelki

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

siketség, nem csupán hallgatta, hanem meghallotta az Isten Igéjét, megértette és egészen a szívéig jutott a hirdetett Ige! Pál apostol és Lukács olyan szemléletes képeket használ. Azt mondja a korintusi levélben Pál: „**16de ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel.**” II Kor 3,16. Egy másik helyen azt olvassuk Pál a damaszkuszi úton történt megtérésénél: „**18És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről,**” ApCsel 9,18. Használja a lepel és a pikkely képet, amely eltakarta Krisztust. S amikor megtért, akkor lehullott az a lepel, az a pikkely. Az egy olyan akadály volt, amely miatt nem hallotta meg, nem értette meg Isten Igéjét, s emiatt lelki siket volt. Nem olyan régen egy közösségi oldalon mutattak olyan jeleneteket, amikor egy teljesen siketen született gyermekek komoly műtétet hajtottak végre, egy készüléket ültettek a koponyájába, s ennek a készüléknek a segítségével meghallotta a körülötte lévő hangokat, édesanyja szavait, és örömeben oly keservesen sírt. Mert egyszer csak a siketség állapotából meggyógyult, kitérult előtte a hangok világa. Valami hasonlót él át az

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

ember, amikor ebből a lelki siket állapotból Jézus Krisztus meggyógyítja, s kitérult előtte az Isten Igéjének a világa. Ahogy az a gyermek egyszer csak meghalja édesanyja szavait, aztán idővel elkezd érteni. Valami hasonlót él át az ember hitrejutása után. Amikor nem csupán hallja, hanem meghallja Isten drága Szavát, aztán elkezd megérteni és átültetni a gyakorlati életébe a hallottakat. Amikor valósággá válik számára Isten Szava! Milyen csodálatos esemény egy ember életében. Vajon te drága Testvérem, melyik állapotban ülsz itt? Évek, esetleg évtizedek óta hallgatod Isten Szavát, de teljes az értetlenség, mert még abban a lelki siket állapotban ülsz itt? Vagy megnyíltak azok a lelki fülek, megnyílt a szíved Isten előtt, és feltárult már neked Isten Igéjének a világa, lehullott már az a bizonyos lepel? De jó lenne, ha minél többen átélhetnénk azt a csodát, azt az örömet – ahogy az a piciny gyermek könnyek között örült a hallásnak –, hogy mi is meghalljuk, megértsük Isten drága Igéjét.

Hozzá való igazodás, ragaszkodás a hívő emberek életében elengedhetetlen, hiszen ez a ragaszkodás óvja meg attól, amiről az

Ige beszél. „**Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.**”. A hívő ember nem a világnak, a korszellemnek, az éppen innen vagy onnan fújó ideológiáknak akar megfelelni. Nem is lehet mindennek és mindenkinek megfelelni. Eszembe jut egy kis anekdota, egy történet ezzel kapcsolatban:

Egy apa a fiával ment az úton a szamarukkal. Nemsokára találtak egy emberrel, aki azt mondta, hogy ostobák, amiért gyalognak, amikor ott a szamaruk. Így az apa és a fiú felpattant a szamár hátára.

Nem jutottak messzire, amikor egy másik ember megkritizálta őket, amiért mindketten a szamár hátán ülnek. Túl nehezek az állatnak, érvelt az ember, és ez embertelen. Így aztán a fiú leszállt.

Nem sok idő telt bele, és egy harmadik utazó megjegyezte, hogy az apa mennyire nem törődik a fiával, mert ő szamárháton utazik, a fia meg gyalogol. Így helyet cseréltek.

Rövidesen találtak egy újabb emberrel, aki megszidta a fiút, amiért ennyire tapintatlan, hogy hagyja gyalogolni az apját, aki sokkal idősebb, mint ő.

Amikor pedig utoljára látták őket, akkor ott bandukoltak ketten az úton, és cipelték a szamarat. Ekkor pedig mindenki boldognak nézte őket, és már hozzájuk sem szóltak.

A hívő ember Istenhez igazítja az életét, mert egyébként elsodródik. Olyan erős az ár, ha nem figyel, akkor magával sodorja. Nagyon beszédes az a görög kifejezés, amit az író használ: „παραρῶμεν” (παραρρέω), ami annyit jelent: „elsodor a szél, az árvíz, magával ragad valamilyen irányzat”. A Példabeszédek könyvében olvashatunk erről: „**Fiam, ne sodródj el, hanem tartsd meg tanácsomat és szándékomat.**” Péld 3,21. A világ sodrásában éljük az életünket, s nagyon fontos, hogy legyen egy fix, egy stabil, egy rendíthetetlen pont, amihez tartjuk magunkat.

Luther szerint ez a kép jelentése: „Az Isten beszédére, Krisztus igéjére nem figyelő ember olyan, mint az a hajó, mely a

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

kikötő helyett a pusztulásba rohan. Akit sodor valami, (valaki) abban nincs tartás, az tehetetlen, passzív.” Az ilyen ember hasonló a rögzítetlen, hánykolódó hajóhoz. Hányan hánykolódnak az élet tengerén? Céltalanul, reménytelenül, mindennek és mindenkinek próbálnak megfelelni. Ebben a hánykolódásban pedig kimerül az ember és értelmetlenné válik az ember élete és a vége – ahogy Luther mondja – pusztulás. Maradva ennél a képnél, hányan hánykolódnak ebben az életben, aztán pedig hányaknak az élete szenved hajótörést? Azonban Isten készített egy mentőcsónakot! *„Szállj be ebbe a „mentőcsónakba” úgy, amint vagy! Itt biztonságban vagy, ha hajótörést szenvedtél, fogadd el a biztos szabadulást. De nincs semmim, amit hozhatnék – mondod. Isten nem is kéri, hogy bármit is hozz magaddal. Akik az életüket mentik, még a ruhájukat is hátrahagyják. Jöjj, ugorj a mentőcsónakba úgy, ahogy vagy.”* (Spurgeon). Jézus Krisztus ez a mentőcsónak, aki ebből a hánykolódásból, ebből a hajótörésből akar megszabadítani és új élettel megajándékozni. Az új élettel megajándékozottak pedig jobban és jobban figyelnek a hallott Igére, mert az formálja

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

majd az életüket, a gondolkodásukat. Azt mondja az Ige: „**Ezért tehát még jobban kell figyelünk a hallottakra**” – mindarra, amit az Ige mond! Miért? Mert azt olvassuk az Igében, hogy „**¹⁷Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.**” Róm 10,17.

A hallott Ige olya, mint a mag. Elvetik, hirdetik, meghallják, megfogán, aztán elkezdi csírázni, dolgozik az ember szívében, kibújik a földből, láthatóvá válik, majd elkezdi növekedni, hitben elkezdi erősödni, majd termést hoz, gyümölcsözővé válik az élete, és gazdagít másokat, mások javát szolgálja. Ebben a folyamatban éli az életét. A hallott Ige dolgozik a szívében. Ezért már nem hánykolódik, sodródik, hanem mindent Isten Igéjéhez szab.

A lelki siketség állapotából ilyen csodálatos módon lehet gyümölcsözővé egy ember élete. Te hogyan állsz? Hánykolódsz az élet tengerén vagy szeretnél egy biztos pontnál, Krisztus keresztyénél kikötni. Ezért – ahogy az Ige mondja – „**Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

**öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet,
és Isten trónjának a jobbára ült.” Zsid 12,2.**

Ámen!